

KENDO-NYTT

juni 1977

Äntligen respons från de aktiva

Med anledning av, att min sammanfattning av enkäten ang. rikstränare gett några friska reaktioner i form av debattinlägg, ägnas detta Kendo-Nytt helt åt rikstränarfrågan. Jag hoppas att detta ska stimulera debatten i klubbarna. Det vore fint, om någon i varje klubb, kunde sammanfatta klubbens diskussion i ett kort referat och sända det till Kendo-Nytt. På så sätt kan vi få en allsidig belysning av frågan, innan vi tar slutlig ställning.

Alltså, välkomna med din syn på saken. Här är Johan Appelbergs!

Ang. rikstränarenkäten.

Av Kendo-Nytt (april 77) framgår att endast 18 personer svarat på den utsända förfrågan om rikstränare. Av dessa har 14 sagt att de vill ha en rikstränare och 4 att de inte vill det. Enkäten har gått ut till över 100 personer. Att ett så ringa antal utövare svarat är mycket beklagligt. Sektionen har här försökt undersöka ett potentiellt intresse och den har på ett direkt sätt vänt sig till de tränande för att få reda på vad dessa tycker. Jag hoppas sektionen kommer att fortsätta denna linje i andra viktiga frågor. Frågan om rikstränare eller inte är en mycket viktig fråga, och den torde få betydelse en lång tid framöver. Frågan gäller inte bara om vi skall ha en rikstränare under 77/78 utan även vår allmänna inställning till rikstränar institutionen över huvudtaget.

Anser vi oss kapabla att själva sköta vår träning och utveckla vår kendo i en positiv riktning, jag bortser från internationella tävlingar vilka endast är marginalaktiviteter i en längre utveckling, eller tror vi att en japansk rikstränare skulle kunna hjälpa oss? Denna fråga gäller inte bara kendoutövare som har hållit på ett tag utan i lika hög grad nybörjare (det är ju samma sak vi håller på med) ty, vad vill du med din träning? Ingenting? Ha motion? lära dig något? Eller vad? Oavsett vilket svar du än har är du tvingad att ta ställ-

Kommentar:

Johan pekar på en viktig punkt, när han menar, att "frågan om rikstränare eller inte är en mycket viktig fråga"...som "torde få betydelse lång tid framöver".

Mot denna bakgrund är det anmärkningsvärt, att endast 18 st har svarat och därmed visat sitt intresse. Detta faktum fick mig att spetsa till min slutsats, för att på så sätt få läsarna att reagera.

Johans inlägg kan vid första ögonkastet verka kritiskt mot mitt inlägg, men i sakfrågan har vi samma ståndpunkt.

"Du säger själv att en stor majoritet besvarat frågan med ointresse. Jag håller med dig. Men, detta är ju bara en brist på intresse för hur det egentligen blir". Det är detta, som jag också vill framhålla, nämligen att över 100 kendoka inte är intresserade av hur det kommer att utvecklas. Jag ställer samma fråga som Johan, "är det inte ens 18 personer som vill träna kendo?"

Att Malmö Kendo Klubb är isolerade och har svårare att delta i tävlingar och läger, det har SBF:s kendosektion klart för sig, men Malmö är lite väl passiva på sin kant. Ni måste själva göra något för att stimulera klubbens verksamhet. Ett bra sätt är t.ex. den inbjudan till träning med John Gibb ni gav till alla intresserade kendoka. Det vore fint om ni kunde delta i några tävlingar också, ex. SM. Det kan ge många fina kontakter och stimulans för vidare verksamhet. Dessutom kan ni vända er till kendosektionens tekniska kommitté. Det är deras uppgift att ge er tips och stimulans för en utvecklande träning.

Jag hoppas att inläggen ovan kan stimulera debatten ute i klubbarna, så att vi kan nå en enad ståndpunkt i rikstränarfrågan. Jag vill komplettera dessa inlägg med att ställa upp några diskussionsfrågor, som inte kan bortses ifrån, innan man fattar ett beslut i frågan.

Malmö ställer upp ett villkor i sitt inlägg. I en parentes skriver de, att en rikstränare bör anställas, "(om ekonomiska förutsättningar finns)". Det är främst detta, som måste diskuteras igenom.

- Har vi råd att ta hit en rikstränare?
- Är vi beredda att betala en betydligt högre medlemsavgift?
- Vilka ska få träna för riksinstruktören? Endast "eliten" eller samtliga aktiva?
- Kan vi utnyttja denna instruktör till fullo 7 dagar i veckan?

Det vore fint alla klubbar kunde diskutera igenom rikstränarfrågan, och att klubbledarna sammanfattade klubbens synpunkter och skickade dem till mig.

Ulf Hällström

ning till tränarfrågan så länge du av egen vilja går till träningslokalen. Därför är det obegripligt att så få har svarat på enkäten. Eller är det inte ens 18 personer som vill träna kendo?

Därefter: Ulf Hällström! Hur i hela fridens namn kan du dra sådana slutsatser ur enkäten? Du låter som en politiker som i alla situationer tolkar tystnader som stöd för egna åsikter.

Du har genomfört en enkät där över 75% av svaren pekar i en riktning. Du bortser från dessa och drar i stället egna slutsatser grundade på ingenting. Detta är makalöst!

Du säger själv att en stor majoritet besvarat frågan med ett ointresse. Jag håller med dig. Men, detta är ju bara en brist på intresse för hur det egentligen blir. Ingenting annat!

För övrigt var det hela en undersökning, inte en omröstning.

Johan Appelberg

Ännu ett inlägg ang. enkäten, detta kommer från Malmö KK

Till att börja med måste man förvåna sig över hur den ansvarige för enkäten tolkar resultatet. Tolkningen (förhoppningsvis en förhastad sådan) tyder på total okunnighet om allmänna demokratiska principer.

Vi i Malmö Kendo Klubb tyckte att det skulle vara smidigare med ett kollektivt svar från varje enskild klubb. Därför dröjde vårt svar, men vi kunde ej upptäcka någon definitiv tidsgräns för svar i senaste Kendo-Nytt.

Här följer vår motivering för en rikstränare skall anställas snarast (om ekonomiska förutsättningar finns) .

Vi i Malmö Kendo Klubb anser definitivt att Sverige så snart som möjligt skall anställa en riksinstruktör av följande skäl:

Svensk kendo har enligt vår mening för närvarande ingen kompetent instruktör med all hänsyn tagen till de som är ansvariga för träningen nu. Men skall svensk kendo utvecklas positivt fordras det att en utbildad instruktör kommer till Sverige snarast. För Malmös del som helt saknar instruktör är läget katasrofalt. Då vi tidigare varit satta på undantag när det gäller att taga del av riksinstruktörs erfarenheter. Nu känns det än mer angeläget att en riksinstruktör kommer och att vi får högklassig instruktion. Vi har under 4 år kämpat mycket hårt under svåra förhållanden och utan den stimulans som en riksinstruktör utgör.

Vi anser att dessa skäl är mycket tungt vägande.

Med vänlig hälsning från sämtliga medlemmar i Malmö Kendo Klubb

Kendo sommarläger i Japan

För tredje året i rad anordnar All-japanska Kendofederationen ett speciellt träningsläger för utlänningar i Tokyo mellan den 2:a och den 14:e augusti 1977.

Plats: Gedatsukai Renshinkan Dojo, strax utanför Tokyo. Dojon är vackert belägen och gammal i traditionell stil i anslutning till ett tempel.

På programmet: reigi, grundträning, avancerad träning, kata, iai, domarkunskap, ji-geiko och föreläsningar i olika ämnen.

7 kända fäktmästare kommer att leda träningen.

ZNKR bjuder på allt vad det gäller mat och uppehälle under träningslägret samt resor inom landet och mottagningar.

Resa tur retur Japan skall betalas av den enskilde.

(Man kan komma till Japan med flyg tur retur för ca 4000:- - 5000:- skr)

Anmälan skall vara i Japan senast den 20:e juni.

Är Du intresserad kan Du kontakta sektionsordföranden för närmare informationer.

Instruktionsfilm kendo

SBF:s kendosektion har fått emotta en instruktionsfilm i färg i kendo med engelskt tal. ZNKR:s internationella kommitté har låtit producera filmen på olika språk.

Filmen är 16mm med optiskt ljud och speltiden är 32 minuter.

Filmen utlånas av kendosektionen till klubbarna utan avgift.

Kontakta sektionsordföranden.

Sektionsårsmöte

Preliminärt datum för sektionsårsmötet 1977 har bestämts till lördagen den 3:e september, Plats: Idrottsinstitutet, Bosön.

Vi skall försöka ordna ett träningsläger samtidigt på samma ställe för att om möjligt få representation även från andra kendo-orter än bara Stockholm.

All Japan Kendo-Dojo Federation

har inbjudit till den andra världstävlingen för ungdom i Tokyo i juni. 4 ungdomar som har fyllt 15 år senast den 2 april 1977 är inbjudna + en ansvarig ledare. Det japanska förbundet bjuder på allt som sker inom landet under de aktuella dagarna och bidrar dessutom med \$ 1000:- per person till resorna till och från Japan.

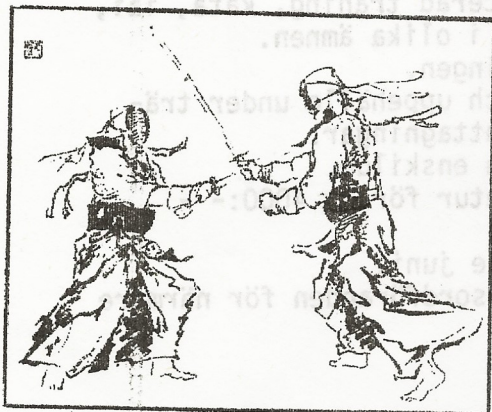
Sverige har tackat preliminärt ja till inbjudan men problemet är dels att få ihop representativa barn i nämnda åldrarna och dels att få fram en ledare som kan ta det fulla ansvaret för 4 barn med allt det vad detta innebär.

Sverige var tidigare representerad på den första världstävlingen för 3 år sedan.

Ny kendoklubb

Saltsjö Kendoklubb i Saltsjöbaden med 16 medlemmar har sökt inträde i SBF:s kendosektion. I och med invalet ökas antalet kendoklubbar (i vissa fall sektioner i klubbar) till 8.

av Robert von Sandor

Det måste vara av intresse för varje utövare av kendo eller iai att veta något mera om det japanska svärdet som vapen och kulturföremål. Därför fortsättes serien här med en kort redogörelse över detta märkliga vapen. Studiet av det japanska svärdet och dess historia underlättas av omständigheten att varje svärds klinga har tillverkats och betraktas som en "individ" som är "levande" med en "själ".

Svärdet, bättre sagt klingan, är således inget dött föremål utan någonting som representerar traditionen och historien. Den japanska svärds klingan med några hundra år på nacken är idag en dyrbar antikvitét även utanför Japan och betalas med höga summor (av bl.a. japanska uppköpare) på de stora internationella aktionerna.

DET JAPANSKA SVÄRDET.

Svärdssmeder under alla tidsåldrar och kulturer ställdes alltid inför samma problem nämligen att smida klingor som är smidiga och elastiska samtidigt som de skulle vara stålhårda för att kunna fejas till hög skärpa. Dessa krav är tekniskt oförenliga.

Om ett svärd skall kunna fejas till att vara skarp måste stålet vara hård men då blir klingan spröd och lätt att skada.

Svaret på problemet ligger i ett tekniskt förfarande som kallas "damaske-ring!". Ordet kommer från medeltiden då korsriddarna upptäckte att araberna i staden Damaskus kunde smida svärds klingor där dessa önskvärda egenskaper förenades genom tekniken. Dessa smeder använde olika stålsorter som välldes samman efter ett bestämt system så att resultatet blev ett stort antal tunna lager av stål på varandra där den mjuka och den hårda sorten var "varvade" med varandra. När man sedan härdade sådana klingor så blev den båda elastisk och kunde fejas till hög skärpa.

Men araberna var inte först med metoden. Redan flera hundra år före Kristus

fanns det turaniska folk som levde inom områden kring Kaspiska havet som kunde (och var troligen uppfinnare av) denna teknik. Dessa folk hade inom sig särskilda stammar av svärdssmeder och dessa stammar kallades sabirer.

I Japan indelas det japanska svärdets utveckling i 5 huvudperioder:

<u>Antika svärd</u>	Jokoto	Klingor tillverkade fram till 1000-talet
<u>Gamla svärd</u>	Koto	Klingor tillverkade fram till slutet av 1500-talet
<u>Nya svärd</u>	Shinto	Klingor tillverkade fram till 2:a hälften av 1800-talet
<u>"Nyare" svärd</u>	Shin-shinto	Klingor tillverkade hantverksmässigt fram till senare hälften av 1900-talet
<u>Moderna svärd</u>	Gendai- ell. Showato	Företrädesvis sådana klingor som tillverkades mera industriellt under 1900-talet.

Före 700-talet e.Kr var det japanska svärdet av kinesisk typ. Rak, lång och eneggad klinga som bäst lämpade sig för att stöta med än till att hugga.

Det finns bevis för att under 6-700-talet skedde en invandring till Japan från det Asiatiska fastlandet via Manchuriet och att dessa invandrare tog med sig ryttarkulturen och smideskonsten.

Trorligen var folket som kom turanier och smederna sabirer.

Ett av bevisen för detta påstående är att den japanska svärdsklingans form och kvalitet ändrades "över en natt" och att utseendet blev nästan en kopia de ryttarsablar som bl.a hunnerna använde flera hundra år tidigare.

Den krökta japanska klingan tillverkades för första gången under detta århundradet och förblev sedan oförändrad till sin form och utseende ända fram till våra dagar.

Även kvaliteten förbättrades och genom hopvällning av olika stålsorter fick klingorna sin legendariska skärpa och smidighet som utnyttjades av den skickliga fäktaren genom den fäktteknik som utvecklades parallellt med svärdssmideskonsten.

Bild nr. 1. visar de olika sidovapentyper som japanen har använt under århundradens lopp:

Tachi-typen är ryttarsvärdet som utvecklades redan under 700-talet e.Kr.

Detta bars till rustning av den beridne soldaten. Monteringen var sådan att klingan kunde bäras i baljan hängande vågrät med egget nedåt. (Observera den speciella monteringen kallad obi-tori) Baljan var förstärkt med släpsko (ishizuki och shibabiki) och skydd för att baljan ej skall skadas genom att det vågräta svärdet svängde när bäraren rörde på sig.

Som ryttarsvärd var tachi avsedd att brukas i första hand från hästryggen. Tekniken kallades tachi-uchi. Rörelserna måste ta hänsyn till hästens hals och huvud och att klingan måste vinklas på olika sätt beroende av om man högg mot en beriden eller en på marken stående motståndare.

Dessutom måste ridkonsten utvecklas för att kunna vända hästen på en "femöring" ifall hugget måste utdelas på motsatta sidan av svärdshanden.

Tachi-uchi-tekniken var således en-handsteknik.

Men den avsuttne ryttaren måste också kunna använda sitt svärd vid behov. Stående på marken blev hugget effektivare om man förde svärdet i tvåhandsfattning. Det blev också lättare att stöta med den krökta klingan när man höll den med båda händerna.

Genom att utveckla olika tekniker bildades nu de första fäktskolorna (på japanska s.k. ryu) och olika fäktmästare utarbetade egna system.

Den rustningsklädda soldaten bar sin tachi fäst vid bältet med egget nedåt när han inte red. Utöver tachi bär han även en hamidashi och en "stor" tachi på ryggen.

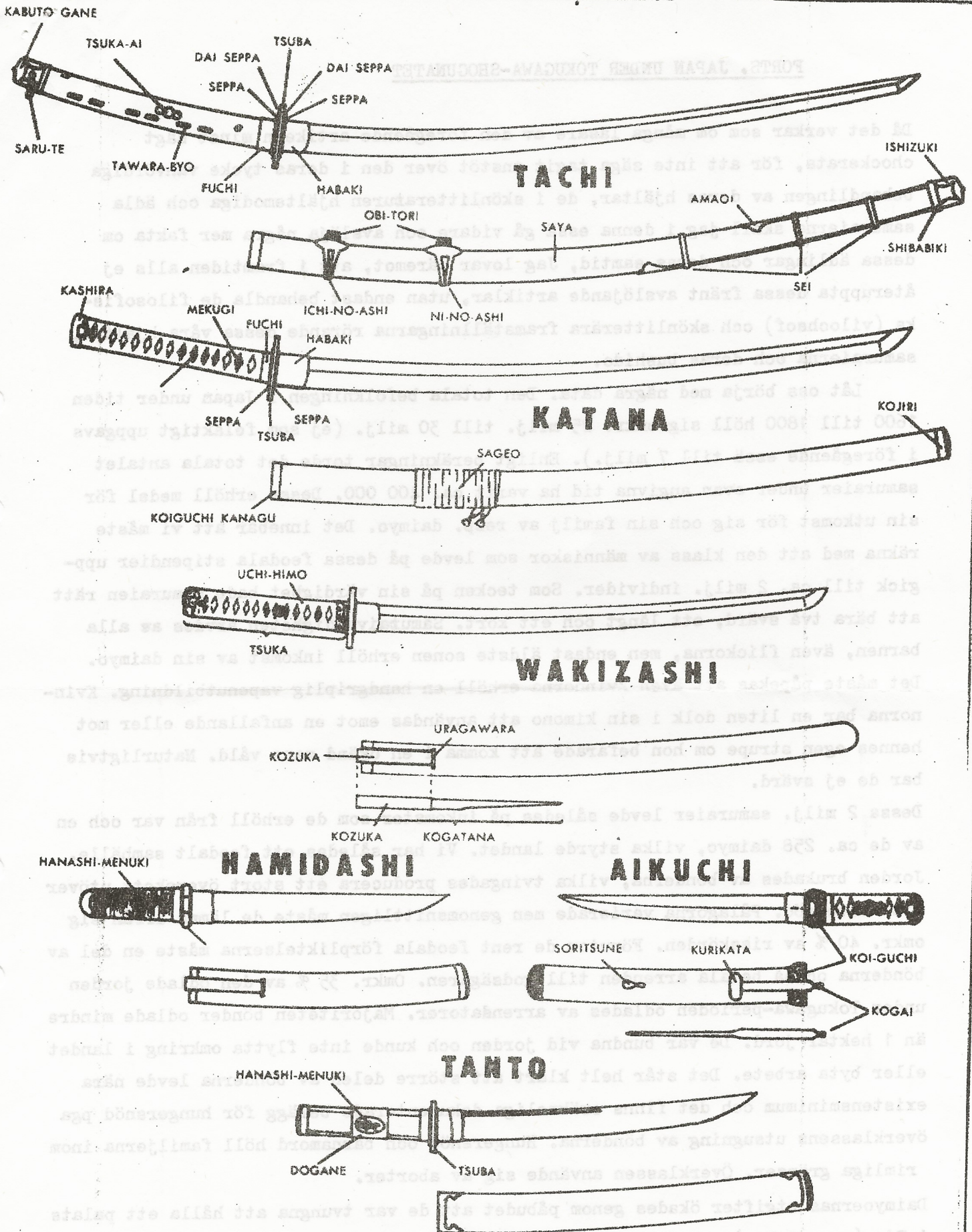
Katana-typen av svärd introducerades då ryttarsvärdet visade sig vara besvärligt att bära till civila kläder. Samurajen hade privilegiet att bära svärd till vardags även i fredstid och därför började man montera under 1300-talet svärds klingorna i släta baljor utan beslag för att det skall vara enkelt att sticka in den i bältet. Katana bars instuckat i bältet med egget uppåt och säkrades med ett band (sageo) som gick genom en ögla (kurikata) på svärdsbaljan.

Katana är således den civila monteringen av klingan. Samurajen använde katana i civila dueller och fejder och nu börjar även konsten att dra klingan -iai- att utvecklas som en nödvändig beståndsdel av fäkttekniken.

Katana bars instuckat i bältet med egget uppåt så att kaveln pekade framåt i jämnhöjd med naveln. Tillsammans med katana bars även ett kortsvärd -wakisashi- och dessa båda tillsammans kallades daito.

forts.följer

Traditionella japanska sidvapentyper som användes från ca 700 e.Kr. till andra hälften av 1800-talet.

FORTS. JAPAN UNDER TOKUGAWA-SHOGUNATET

Då det verkar som om många läsare av den föregående artikeln minst sagt chockerats, för att inte säga tagit anstöt över den i deras tycke vanvördiga behandlingen av deras hjältar, de i skönlitteraturen hjältemodiga och ädla samuraierna skall jag i denna essä gå vidare och avslöja några mer fakta om dessa ädlingar och deras samtid, Jag lovar däremot, att i framtiden alls ej återuppta dessa fränt avslöjande artiklar, utan endast behandla de filosofiska (vilochsof) och skönlitterära framställningarna rörande dessa våra hjältar, samuraierna och deras bushido.

Låt oss börja med några data. Den totala befolkningen i Japan under tiden 1600 till 1800 höll sig omkr. 25 milj. till 30 milj. (ej som felaktigt uppgavs i föregående essä till 7 milj.). Enligt beräkningar torde det totala antalet samuraierna under ovan angivna tid ha varit ca. 400 000. Dessa erhöll medel för sin utkomst för sig och sin familj av resp. daimyo. Det innebär att vi måste räkna med att den klass av människor som levde på dessa feodala stipendier uppgick till ca. 2 milj. individer. Som tecken på sin värdighet hade samuraien rätt att bära två svärd, ett långt och ett kort. Samuraisvärdigheten ärvdes av alla barnen, även flickorna, men endast äldste sonen erhöll inkomst av sin daimyo. Det måste påpekas att även kvinnorna erhöll en handgriplig vapenutbildning. Kvinnorna bar en liten dolk i sin kimono att användas emot en anfallande eller mot hennes egen strupe om hon befarade att komma i en okänd mans våld. Naturligtvis bar de ej svärd.

Dessa 2 milj. samuraierna levde således på inkomster som de erhöll från var och en av de ca. 258 daimyo, vilka styrde landet. Vi har således ett feodalt samhälle. Jorden brukades av bönderna, vilka tvingades producera ett stort överskott utöver sitt levebröd. Pålagorna varierade men genomsnittligen måste de lämna ifrån sig omkr. 40 % av risskörden. Förutom de rent feodala förpliktelserna måste en del av bönderna också betala arrenden till godsägaren. Omkr. 35 % av den odlade jorden under Tokugawa-perioden odlades av arrendatorer. Majoriteten bönder odlade mindre än 1 hektar jord. De var bundna vid jorden och kunde inte flytta omkring i landet eller byta arbete. Det står helt klart att större delen av bönderna levde nära existensminimum och det finns oräkneliga dokumenterade belägg för hungersnöd pga överklassens utsugning av bönderna. Hungersnöd och barnamord höll familjerna inom rimliga gränser. Överklassen använde sig av aborter.

Daimyoernas utgifter ökades genom påbudet att de var tvungna att hålla ett palats i Edo (nuv. Tokyo) och tillbringa en tid av året under shogunens kontroll. Deras familjer hölls kvar i huvudstaden som gisslan när daimyoerna reste åter till sina

domäner (han). De bodde i befästa städer i påkostade fästningar/palats, omgivna av sin livvakt. Livvaktens (samuraierna) uppgifter hade praktiskt taget upphört sedan 1600-talets början. De var numera en parasiterande klass utan egentlig funktion i och med inbördeskrigens upphörande. Samuraierna var enlag förbjudna att delta i jordbruk och handel. De kunde på sin höjd tjänstgöra som feodala förvaltare.

Uppkomsten av denna klass yrkeskrigare är relativt ny och kan dateras till året Tensho 16 (1588): sjunde månaden, åttonde dagen. Då påbjöd Toyotomi Hideyoshi att alla vapen (svärd, dolk, bågar, hillebarder, spjut, skjutvapen och andra vapen) skulle inlämnas till regeringens agenter ute i provinserna. Dessinnan hade vem som helst kunnat inneha vapen och således delta i de oupphörliga krigen. Någon egentlig krigarklass existerade således inte innan detta dekret. Det poängterades att folket ej må besitta andra verktyg än sådana som är nödvändiga i jordbruket. Alla vapen som insamlades skulle smältas ned och en enorm Buddhastaty skulle uppföras, på det att välsignelser skulle bibringas folket, i detta och i kommande liv. Allt skedde naturligtvis i akt och mening att konsolidera Hideyoshis egen maktposition. Även tidigare så mäktiga templen såg sin makt reduceras. Här i Sverige kan vi tänka på Gustav Wasa.

Mot slutet av 1600-talet är samuraierna en klass yrkeskrigare som bara har hört talas om krig och det blir allt svårare att upprätthålla moralen inom de egna leden. För den intresserade är perioden Genroku (1688 - 1703) mycket upplysande rörande sociala upplösningstendenser hos krigaradeln.

Kejsare var Higashi-yama-tenno, landets 113:de kejsare, och shogunen var Tsunayoshi landets 5:e Tokugawa shogun. Han styrde Japan åren 1680 - 1709. Under denna tid uppgick den totala risavkastningen i Japan till 30 milj. koku ris (1 koku = 180 l). Av denna kvantitet tillhörde 23 milj. koku daimyo, 3 milj. koku till tempel och hatamoto (direkta vasaller till shogunen) och 4 milj. koku var shogunatets egendom. Av shogunatets inkomst gick 150 000 koku till kejsarens underhåll i Kyoto.

Trots stora inkomster tvingades daimyo och shogunatet att låna pengar av en allt större och mäktigare köpmannaklass, vilken lyckades underminera även samuraiernas ekonomi. Då samuraiernas inkomst var fixerad till en viss kvantitet ris, och priset på ris sjönk, men priset på andra produkter steg såg de sina inkomster sina.

Deras sociala ställning tvingade dem dock att leva betydligt över sina tillgångar. De sociala förändringar samhället genomgick sedan Genroku perioden hade revolutionerat maktfördelningen utan att landets styrelseskick anpassats till den nya situationen varför shogunatet såg sig mer och mer överspelat i inrikespolitiken under de sista shogunerna Ieyoshi (1837-1853), Iesada (1853-1858), Iemochi (1858-1866), och Yoshinobu (ä. Keiki) (1866-1868).

1871 Alla län under daimyo dras in.

1872 Allmän värnplikt.

1876 Förbud att bära två svärd.

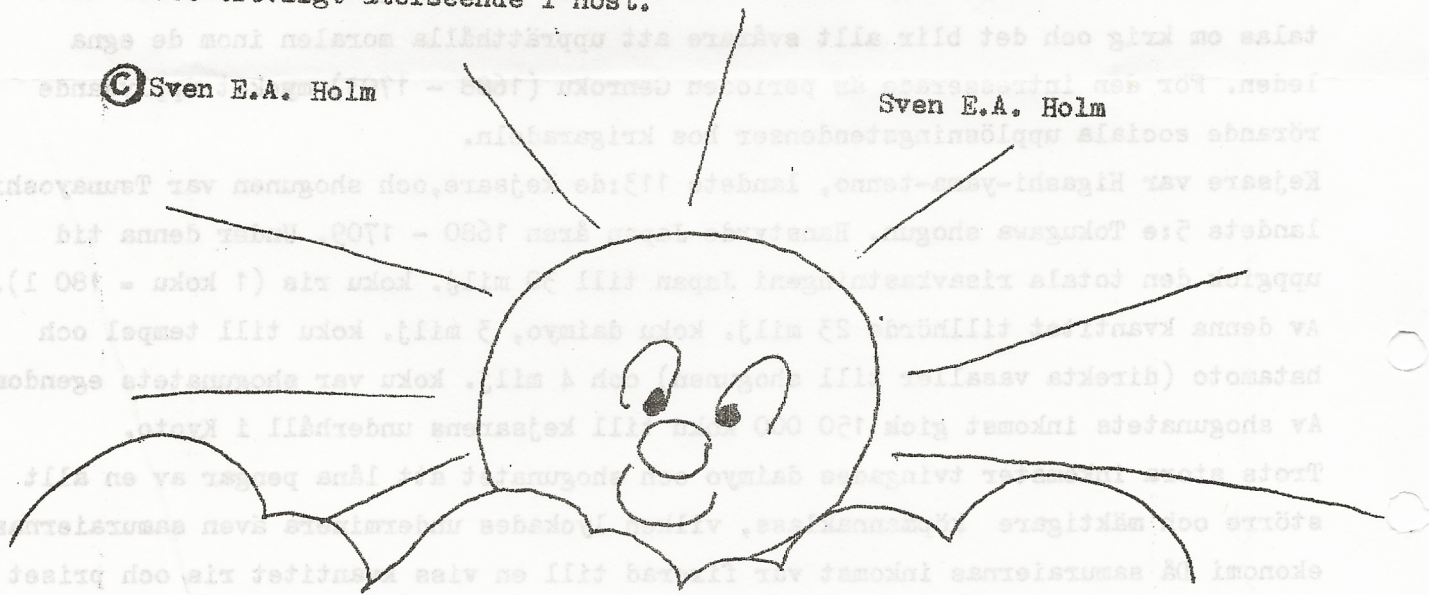
1878 Samuraierna avskaffades som klass. De kallas därefter shizoku. 1899 uppgick shizoku till 2 104 698 personer av en befolkning på 46 601 688 inv., eller $4\frac{1}{2}$ % av den totala befolkningen i Japan.

Den som av naturen har en skapande begåvning och somäger, för det är något som inte kan läras, förmågan att kontrollera andras känslor och önskningar vill gå längre och införa inte direkt konstens utan ordningens principer i tillvaron.

Med detta vill undertecknad önska alla kendokasen riktig huggsommel och ett trevligt återseende i höst.

© Sven E.A. Holm

Sven E.A. Holm

GLAD SOMMAR